BR 4617

321.64

NATIONAAL-SOCIALISME EN GERMAANSCHE VOLKSAARD

DOOR Mr. H. REYDON

PRIJS 15 CENTS

NENASU UTRECHT

NATIONAAL-SOCIALISME EN GERMAANSCHE VOLKSAARD

door Mr. H. Reydon

NEDERLANDSCHE NATIONAAL SOCIALISTISCHE UITGEVERIJ
N. E. N. A. S. U. POSTBUS 74 UTRECHT

NATIONAAL-SOCIALISME EN GERMAANSCHE VOLKSAARD

Het leidend beginsel der Nationaal-Socialistische Beweging geeft in korte trekken het streven der Beweging weer. Haar doeleinden liggen er in besloten; men behoeft de gedachten van het leidend beginsel slechts te ontwikkelen om richtlijnen voor vrijwel elk gebied van practische werkzaamheid te vinden.

Niettemin dient men er zich wel rekenschap van te geven, dat dit leidend beginsel niet in de lucht hangt en evenmin een axioma is, d.w.z. een uitgangsstelling, die willekeurig als grondslag is aangenomen, omdat men toch een uitgangspunt, een grondslag noodig heeft.

Men kan zich tal van uitgangsstellingen voor een staatkundig-maatschappelijke beweging denken; de vraag is: waarom luidt ons leidend beginsel, zooals het luidt?

Oppervlakkig bezien mag dit een onvruchtbare vraag lijken, het is dat niet. Want wanneer men een grondslag kiest, dan dient men den juisten te kiezen. Kiest men een verkeerden grondslag, dan is de kans groot, dat het doel niet wordt bereikt.

Het is daarom van belang, dat het leidend beginsel zoodanig gekozen is, dat het niet in de lucht hangt, maar in overeenstemming is met de werkelijkheid; dat het dus inderdaad den juisten weg wijst voor ons volk.

Het doel van de Nationaal-Socialistische Beweging, zooals het leidend beginsel dat aangeeft, is het zedelijk en lichamelijk welzijn van ons volk.

Het zwaartepunt ligt dus in het **volk.** Voorop staat het volk — dit wordt als bestaand verondersteld; daarna worden de levensvoorwaarden van het volk beschreven.

Het geheele streven van het nationaal-socialisme zou overbodig zijn, indien ons volk niet als volk bestond. Het nationaal-socialisme is niet anders dan het streven van ons volk zelf om weer gezond te worden.

Waar nu het zedelijk en lichamelijk welzijn van ons volk het eenige doel van het nationaal-socialisme is, dienen wij om te beginnen ons eigen volk in zijn oorsprong en eigen aard te **kennen.**

Omstreeks 100 jaar voor den aanvang onzer jaartelling vinden wij in deze streken enkele Germaansche volksstammen, zooals de Friezen en den Frankischen stam der Batavieren, vermeld. Wij vernemen omtrent de Batavieren, dat zij langs den benedenloop van den Rijn in deze streken waren gekomen en zich hier hadden neergezet. Zij sloten een bondgenootschap met de Romeinen, die deze streken door verovering bij hun rijk voegden, en na verloop van tijd hooren wij niet meer van hen: zij lossen zich later op in andere, ons land binnenkomende Frankische stammen.

In de eerste eeuwen onzer jaartelling zien wij dan deze gewesten deel uitmaken van het Romeinsche Rijk.

Het Romeinsche rijk ging in den loop der vijfde eeuw ten onder in de stormen der groote volksverhuizing. Innerlijk verzwakt, was het niet langer in staat weerstand te bieden aan de Germaansche volksstammen, die Midden-Europa bewoonden en druk uitoefenden op de grenzen van het rijk. Onder dien druk bezweek het eeuwenoude, vermolmde Romeinsche rijk, dat zich nog slechts door zijn Germaansche hulptroepen kon staande houden. De uit het Noord-Oosten opdringende Germaansche volken overstroomden het als een niet te keeren vloedgolf.

De eene Germaansche vloedgolf volgde op de andere; de eene volksstam op de andere. Als resultaat van deze volksverhuizing vinden wij uiteindelijk in het tegenwoordige Nederland deelen van drie groote Germaansche stammen gevestigd: Friezen, Saksen en Franken. De Friezen bewonen de zeekust en de noordelijke provinciën, waar zij grenzen aan de Saksen, die tot de zeekust doordrongen en Drenthe, Overijssel, den Achterhoek en de Veluwe bewonen. De Franken vindt men ten zuiden van den Rijn. Niet deze geheele volksstammen waren echter binnen de grenzen van het tegenwoordige Nederland besloten: de Friezen strekken zich ook uit tot het tegenwoordig Duitsche Oost-Friesland; de Saksen wonen ook thans nog ten oosten van onze grenzen in Westfalen; Frankisch zijn groote streken ten zuiden onzer rijksgrenzen.

Ons volk is samengegroeid uit deelen dezer drie Germaansche volksstammen, die door den loop der geschiedenis tot een staatkundige eenheid werden gevormd.

Het Nederlandsche volk is dus een Germaansch volk, waarin ook heden nog Friezen, Franken en Saksen stambewust samenleven. Elk dezer drie stammen heeft zijn eigen, zeer uitgesproken karakter, zijn eigen ontwikkelingsgeschiedenis en zijn eigen cultuurvormen. Boven deze stammen heeft zich een algemeene Nederlandsche cultuur gevormd, die intusschen voor een aan-

merkelijk deel op vreemd cultuurgoed berust en op het stambewustzijn en de eigen cultuur van ons volk vaak een verderflijken invloed heeft uitgeoefend.

Het samengroeien van de drie Germaansche stammen tot het tegenwoordige Nederlandsche volk, drager van den Nederlandschen staat, heeft geleidelijk plaats gehad. Aanvankelijk maakten deze streken deel uit van het groote Frankische rijk. Nadat dit uiteengevallen en onder de erfgenamen van Karel „den Grooten" verdeeld was, behoorden zij tot een dier deelen, het Heilige Duitsche Rijk van het Germaansche volk. Zij vormden van dit ontzaglijke Duitsche rijk een uithoek, waarin de keizerlijke macht zich slechts weinig kon doen gelden. Zoo raakten deze Nederduitsche gewesten geleidelijk losser en losser van het rijk, totdat aan het eind van den 80-jarigen oorlog bij den vrede van Munster in 1648 de band tusschen de Vereenigde Nederlanden en het Duitsche rijk voorgoed werd verbroken. Een zelfstandige Nederlandsche staat ontstond, waarin deelen van den Frieschen, den Saksischen en den Frankischen stam tot staatkundige eenheid en onafhankelijkheid kwamen. In den naam der Nederduitsch Hervormde Kerk leeft intusschen de herinnering aan de eeuwen vóór 1648 nog voort.

Andere deelen van deze Nederduitsche stammen kwamen niet tot de vorming van een nationalen staat. Zoo maken deelen van den Frieschen en den Saksischen stam thans deel uit van het Duitsche Rijk. De Zuidelijke Nederlanden geraakten geheel onder vreemde, niet-Germaansche en ten deele anti-Germaansche heerschappij. Zij kwamen aanvankelijk onder Spaansch-Habsburgsch, later onder Oostenrijksch-Habsburgsch bewind. 1815 bracht voor enkele jaren de hereeniging van de Noordelijke en Zuidelijke Nederlanden in het Koninkrijk der Nederlanden. Onder den invloed der daarin eveneens opgenomen Waalsche gewesten werden in 1830 met hulp van Frankrijk de Zuid-Nederlandsche gewesten opnieuw losgescheurd uit het Nederlandsche staatsverband en opgenomen in het koninkrijk België, een Franschen vazalstaat.

Onze tegenwoordige rijksgrenzen vallen dus niet samen met stam- of volksgrenzen, maar loopen dwars door stamgebieden heen.

Het Nederlandsche volk, drager van den Nederlandschen staat, behoort dus tot de groote groep van Germaansche volkeren, die Noord-, West- en Midden-Europa bevolken. Zijn bijzondere eigenschappen, waardoor het zich onderscheidt van de Germaansche volken die het omringen, ontleent het aan zijn samenstelling uit de drie Nederduitsche volksstammen: Friezen,

Saksen en Franken. Zijn algemeene aard is algemeen-Germaansch. Een korte algemeene karakteristiek der Germaansche volken is hier dus op zijn plaats.

De Germanen zijn **boerenvolken.** Zij zijn dat, zoover wij hun spoor in den nacht der eeuwen kunnen volgen. Waar zij zich neerzetten, vestigen zij zich als boeren, ontginnen en bebouwen den grond. Hun geheele cultuur, hun Godsdienst, hun recht, hun zeden en gebruiken zijn slechts te begrijpen uit hun karakter van boerenvolk.

Waar een Germaansche volksstam zich neerzet op in bezit genomen grond, wordt deze deels in hoeven onder de geslachten van den stam verdeeld, deels in gemeenschappelijk bezit gehouden, ten gebruike van allen als meent of mark. De hoeve is eigendom van het geslacht, niet van het individu en is onvervreemdbaar. Degene, die als boer de hoeve bewoont, beheert deze ten behoeve van het geslacht. Groeit de stam aan, terwijl het niet mogelijk is nieuwe hoeven te vormen, dan trekken de jonge mannen uit om nieuwen grond voor den stam te zoeken. Zoo breidt de stam zich steeds verder uit, op zoek naar nieuw boerenland.

Op zoek naar land vestigden zich de Germaansche stammen in het Romeinsche rijk. Als boeren vestigden zich Friezen, Saksen en Franken in deze streken. Zij meden de door de Romeinen gebouwde steden, die in puin vielen, en vestigden zich daarnaast op hun hoeven.

Toen na verloop van eeuwen door toeneming der bevolking in de Nederlanden gebrek aan grond ontstond, trokken omstreeks het jaar 1000 van hier uit Hollanders, Vlamingen en Utrechtenaren naar het Oosten, waar over de Elbe woeste grond beschikbaar was. Het middeleeuwsche liedje „Naer Oostland willen wi varen" herinnert aan dezen boeren-„trek".

Gebrek aan grond dreef in later jaren tot het winnen van grond door droogmaking en inpoldering. In de 19e eeuw trokken vele Nederlandsche boeren naar Noord-Amerika, waar zij gelegenheid vonden op onontgonnen gronden zich een boerderij te stichten. Kort na den oorlog zag men Nederlandsche boeren naar Frankrijk trekken om zich daar te vestigen.

Ook in Zuid-Afrika, bevolkt door Germaansche boeren van Nederlandsche en Duitsche herkomst, deed zich hetzelfde verschijnsel voor. Op zoek naar land trokken de „Boeren" daar met hun ossenwagens, gelijk hun voorvaderen voor duizenden jaren, naar onbekende streken. Nergens wellicht komt zoo duidelijk tot uiting, dat de Germaansche mensch van nature boer is, als in

Zuid-Afrika, waar „Boeren" de naam van het volk werd. De „trek" dezer Boeren is een typisch Germaansche „landname".

Het hangt ten nauwste samen met hun karakter van boerenvolken, dat Germaansche volken niet in de steden aarden. Vandaar, dat bij de geweldige bevolkingstoename in West-Europa, die het aanzijn gaf aan de reusachtige steden en in het algemeen aan een verstedelijking der beschaving, de behoefte toenam om de steden te ontvluchten. De Germaansche ziel voelt zich in de stad niet duurzaam thuis. De boersche Germaansche mensch heeft behoefte aan krachtige lichaamsbeweging in de open lucht, aan nauw contact met de natuur.

Hierin vindt men de oorzaak van tal van typische verschijnselen, die alleen te verklaren zijn uit het Germaansche karakter van onze West-Europeesche cultuur, en die deze cultuur van alle andere onderscheidt. Zoo ontstonden de forensen-plaatsen, zoo ontstond de behoefte aan vacantie om naar buiten te trekken. Sport en lichaamsoefening in de open lucht, het kampeeren, de afstandsmarschen, de „Engelsche Zaterdag", het weekeind en de weekeindhuisjes, de volkstuintjes en schooltuinen — het zijn alles uitingen van het levensinstinct van den Germaanschen mensch, dat hem zegt de stad te ontvluchten en de natuur te zoeken. Ook cultuuruitingen als de natuurpoëzie, de natuurstudie, de liefde voor de natuur, voor bloemen en planten; het landschapsschilderij; de dierenbescherming zijn typeerend voor den Germaanschen mensch, die in zijn diepste wezen boer is en blijft en behoefte heeft aan nauw contact met de natuur. Van al deze dingen vindt men weinig of niets bij andere rassen en volkeren. Zij zijn kenmerkend voor elke Germaansche cultuur.

Het is dan ook geen wonder, dat in de Germaansche streken van Europa de steden, ontstaan toen het platteland een zoo groote bevolkingsdichtheid had gekregen, dat het een bevolkingsoverschot opleverde, nog lang een landelijk karakter behielden. In onze middeleeuwsche steden liepen de varkens op straat. (Justus van Maurik beschrijft, hoe nog in de 19e eeuw in Amsterdam in het hart der stad kippen op straat liepen). Vele burgers oefenden naast hun ambacht nog het boerenbedrijf uit. In Kampen zijn thans nog steedsche huizen, die uiterlijk in niets de boerderij verraden, maar waar men door een steedsche straatdeur en gang in een koeienstal komt.

Eerst langzamerhand nemen de steden een steedsch karakter aan, en ontstaat een steedsche mentaliteit. Toch houdt ook de stedeling in veel aan de boersche levenshouding vast. In de zorg waarmee onze voorouders op het schutblad van den familiebijbel

de geboorten, huwelijken en sterfgevallen bijhielden, ten einde de afstamming voor het nageslacht vast te leggen; in het taaie vasthouden aan den familieband in zijn verste vertakkingen; in de talrijkheid der geslachtswapens van boeren- en burgergeslachten, symbool van de eenheid van het geslacht, uit zich de boersch-Germaansche levenshouding. De zorg voor het instandhouden van het geslacht; de hardnekkige handhaving van de materieele levensbasis van het geslacht, zich uitend in ingewikkelde testamenten en beschikkingen; het waken voor de eer van het geslacht, opdat de nakomelingen zich niet voor hun naam zouden behoeven te schamen, dat alles is Germaansch en boersch. Het is tevens typisch-Nederlandsch, het is het innerlijkste wezen van ons volk, dat daarin tot uitdrukking komt.

In de ontkenning dezer waarden door het liberale denken ligt een ontkenning van ons volkskarakter, gegrond in onmacht en ontaarding.

De boerenstand neemt bij de Germaansche volken een bijzondere plaats in: het is de stand, die het volk draagt en waaruit dit zichzelf voortdurend opnieuw opbouwt. Naar de ervaring leert, sterven Germaansche volken in de stad uit; de stedelijke bovenbouw der samenleving kan slechts in stand blijven door een voortdurenden trek van het land naar de stad. Regelmatig staat het land zijn bevolkingsoverschot aan de steden af. De steden worden niet alleen gevoed door de voortbrengselen van het platteland, maar ook door den bevolkingsstroom, die van het platteland komt. Dit laat zich bewijzen door de afkomst der stedelingen na te gaan: de uitkomst van een dergelijk onderzoek leert, dat het overgroote deel der stedelijke bevolking rechtstreeksch of met eenige tusschenliggende generaties van het land afkomstig is. Gaat men verder dan eenige generaties terug, dan blijkt dat slechts enkele geslachten van een geheele stedelijke bevolking langer dan een paar eeuwen geleden het platteland verlieten.

Om deze reden is het voor elk Germaansch volk het allernoodigste, zijn agrarischen onderbouw te beschermen. De Germaansche staat, die dit verzuimt, die door kapitalistische bezitsverhoudingen zijn vrijen eigengeërfden boerenstand laat vernietigen, gaat onherroepelijk ten gronde. Het klassieke voorbeeld hiervan levert de geschiedenis van Rome.

Naar Germaansche opvatting is de grond niet koopwaar of „kapitaal", maar levensbasis van het volk. De rechtsverhouding tusschen het boerengeslacht en de erfhoeve is eer van familierechtelijken dan van zakelijk-rechtelijken aard; de hoeve is erf-

goed van het geslacht en dient om de instandhouding daarvan tot in verre toekomst te verzekeren. De geslachten op hun beurt vormen het volk. Zoo is het bestaan van het volk gebonden aan het bestaan van zijn vrijen, eigengeërfden boerenstand, die te vergelijken is met de wortels van een plant.

Het Germaansche volk is **een organisme,** dat aan bepaalde levenswetten gebonden is en te niet gaat, indien deze levenswetten niet in acht genomen worden. Dit geschiedt, indien de eigengeërfde boerenstand van den bodem wordt losgemaakt, als de boer landbouw-ondernemer in kapitalistischen zin wordt en de grond koopwaar. Dan doet het rentabiliteitsbeginsel zijn intrede, dat de plattelandsbevolking proletariseert en soms geheel naar de steden drijft en vervangt door uitheemsche werkkrachten. Dit laatste verschijnsel deed zich vóór 1914 reeds sterk in Duitschland voelen, terwijl Frankrijk het op groote schaal vertoont, doordat daar de Frankische, Germaansche inslag vrijwel uitgeroeid is.

Door dit proces sterft een Germaansch volk op den duur in de steden uit. Geen enkele nog zoo goed bedoelde hervorming op staatkundig of economisch gebied is in staat dezen gang van zaken te veranderen, indien niet radicaal het voortbestaan van een vrijen, eigengeërfden boerenstand onder alle omstandigheden wordt verzekerd.

De levenshouding van den boer, drager van elke Germaansche cultuur, bepaalt de houding van een Germaansch volk ten aanzien van tal van vraagstukken.

De boer is drager eener organische orde. Hij staat in het midden van de wereldorde, zooals die zich op aarde merkbaar maakt. De wisseling der jaargetijden bepaalt zijn arbeid, de natuurkrachten beïnvloeden het resultaat van zijn werk. In de natuur schept hij een kleine wereld, welke hij ordent door de natuurkrachten te laten werken voor zijn doeleinde: het levensonderhoud van zijn familie en de instandhouding van zijn geslacht. Zijn arbeid is zwaar, de bodem weerbarstig en de natuurkrachten onbetrouwbaar, maar hij heeft het gevoel, dat God naast hem staat bij zijn arbeid en met welgevallen zijn ordescheppend werk gadeslaat.

Te midden der woeste gronden van bosch en moeras, van heide en wildernis ontgint de boer zijn akkers, zuivert ze van onkruid en ruigte, bewerkt den bodem, mest en zaait. Hij bouwt zijn huis en zijn schuren en stallen met het hout uit de bosschen. Zijn voorvaderen hebben daarvoor geschikte dieren geleidelijk tot huisdieren gemaakt — hij houdt hun soorten in stand en

veredelt die door fokken, zooals hij ook zijn gewassen veredelt.

In een kleine dorpsgemeenschap wonen de stamgenooten bijeen. De buren staan elkaar naar overoud gebruik bij in den arbeid, bij familiegebeurtenissen, bij geboorte, huwelijk en dood. Vaste zeden en gebruiken, gewijd door eeuwenoude traditie, overgeleverd van vader op zoon, begeleiden het werk, de wisseling der seizoenen, het geheele leven.

De hoeven vererven van vader op zoon. Zij dienen niet de winzucht van den toevalligen bezitter, maar het geslacht. De boer is in de eerste plaats hoofd van een geslacht. Op vele hoeven in den omtrek leden van zijn geslacht gezeten te weten, is hem bewijs van God's zegen. Zoo hij trots voelt, is zijn trots niet de geld-hoogmoed van den parvenu, maar een fier gevoel van eigenwaarde, gepaard met dankbaarheid, tot een eerlijk en gezien geslacht te behooren.

Zoo is de Germaansche boer zich bewust, dat hij en zijn geslacht en zijn stand **de dragers zijn van een organische wereldorde en van een op noesten, eerlijken arbeid gegrondveste zedelijke orde,** dat hij op zijn bescheiden plaats medewerkt tot instandhouding van God's orde.

In dit bewustzijn ligt de sleutel tot den hardnekkigen vrijheidszin van alle Germaansche volken. De boer, hoofd van een gezin, lid van een geslacht, dat sinds eeuwen in de streek gezeten is, voelt zich een vrij en onafhankelijk man. De vrije hoeve van den Germaanschen boer, onvervreemdbaar erfgoed van zijn geslacht, niet belastbaar met hypotheek of grondrente, geeft hem levensmogelijkheid met de zijnen zonder iemand naar de oogen te zien. Hij erkent en eerbiedigt hen, die hij als zijn geroepen leiders ziet, zooals hij zichzelf weet te doen erkennen en eerbiedigen, maar hij voelt zich niemands slaaf of dienaar. Hij kent niet de bevangenheid van wie een broodheer naar de oogen moet zien en van vreemde gunst afhankelijk is. De vrije Fries knielt vanouds alleen voor God.

De vrije eigengeërfde Germaansche boer is de gelijke van alle vrije mannen. De Friezen, die nimmer een landsheer boven zich erkenden dan alleen den keizer, drukten dit kernachtig uit door den rijksadelaar in hun wapen. Alle Friesche geslachtswapens bevatten den halven adelaar, die beduidde dat de Friezen zich als vrije volksgenooten in het groote rijk der Germanen beschouwden en geen feodalen heer boven zich erkenden.

De vrijheidszin onderscheidt de Germaansche volken van alle andere. Zoo streden de Zwitsers voor hun onafhankelijkheid, zoo streden de noordelijke Nederlanden tachtig jaren lang den

strijd voor Germaansche vrijheid tegen Latijnsch staatsabsolutisme. Overal, waar Germaansche volken in aanraking komen met den Latijnschen geest van staatsabsolutisme en kapitalisme, ontbrandt deze strijd ter verdediging der Germaansche volksziel.

De strijd voor vrijheid is een strijd **voor den eigen Germaanschen volksaard, voor het Germaansche karakter van maatschappij en staat.** De Germaansche vrijheid heeft niets gemeen met het vrijheidsgekraai onzer democraten. De democratie strijdt niet voor Germaansche, maar voor Latijnsche vrijheid.

Germaansche vrijheid wil zeggen: organische orde in staat en maatschappij, gebondenheid aan de levenswetten van het eigen volk en onafhankelijkheid van anders geaarde volkeren of machten. Dus de vrijheid om naar eigen levenswet te leven.

Latijnsche vrijheid daarentegen beteekent: ontbinding der organische orde in staat en maatschappij door het individualisme van den geest; oplossing der bloedgebonden volksgemeenschap in elkaar verbijtende individuen, ontkenning van volksche zede en levenswet en uiteindelijk onderwerping aan volksvreemde machten: uitheemsche beginselen, vreemde overheerschers, een parasiteerende internationale geldmacht.

Wat de Germaansche vrijheidszin nastreeft, is de onafhankelijke volksgemeenschap. Van dezen vrijheidszin maken de machten der democratie gebruik om de Germaansche volken aan zich te onderwerpen: zij vervalschen het Germaansche vrijheidsbegrip door het Latijnsche, verdeelen het volk en overheerschen het.

Hetzelfde geldt voor de vredelievendheid der Germaansche volken. Hoe sterker zij hun agrarisch karakter hebben bewaard, hoe minder zij geneigd zijn tot den aanvalsoorlog. De boer weet, dat hij het is, op wiens kosten elke oorlog wordt uitgevochten. De Germaansche volken verdedigen echter ook hun onafhankelijkheid met den weergaloozen moed en de taaie hardnekkigheid van den boer, die voor huis en hof vecht.

Ook de plaats der vrouw bij de Germaansche volkeren wordt door de geheele levenshouding dezer volken bepaald. Terwijl Oostersche volken in de vrouw een minderwaardig schepsel zien, een lastdier of een speelpop, is voor den Germaanschen boer de vrouw de meesteres op de hoeve, de stammoeder der nakomelingen. De vrouw is deelgenoote in den arbeid, zij bestiert de vrouwelijke werkzaamheden. Zij is de moeder der kinderen, die hun eerste schreden leidt en hen opvoedt. In het meisje ziet men de toekomstige moeder, van wier gezondheid de gezondheid van het nageslacht afhangt, wier kuischheid den huwelijksband heiligt.

De vrouw hoedt erf en huis. Zij waakt over het in acht nemen der voorvaderlijke zeden, zij voedt de kinderen op in eerbied voor het verleden en de toekomst van het geslacht. Zij kent de familie-overleveringen, zij kent de familieverhoudingen en onderhoudt de familiebanden. Zij verpleegt de zieken en troost de bedrukten; haar raad wordt gevraagd en gevolgd.

Terwijl men elders in de vrouw een verlokking van den duivel ziet en in vollen ernst geleerd disputeert, of de vrouw wel een ziel heeft, is bij de Germaansche volken de vrouw geëerd en volwaardig. Zij tracht niet, de gelijke van den man te zijn, maar is meesteres op haar eigen terrein. Eerst onder den invloed der liberaal-kapitalistische Fransche wetgeving der 19e eeuw wordt ook in Nederland de vrouw neergedrukt in dien toestand van minderwaardigheid, die zooveel verzet heeft gewekt. Dit verzet vond zijn oorsprong in den Germaanschen volksaard, die zich tegen deze opgedrongen, volksvreemde opvattingen verzette. Evenals bij den strijd der arbeiders, die door dezelfde volksvreemde opvattingen in een toestand van minderwaardigheid waren neergedrukt, namen echter ook bij den strijd om de bevrijding der vrouw marxisme en democratisch radicalisme de leiding. Ook hier werd de Latijnsche vrijheid in de plaats der Germaansche vrijheid gesteld. Wel werd de vrouw evenals de arbeider uit de barste liberaal-kapitalistische slavernij bevrijd en van voorwerp tot persoon gemaakt, maar zij werd ook evenals de arbeider als weerloos individu in een bandelooze maatschappij geplaatst. Haar bevrijding werd dienstbaar gemaakt aan de algeheele vernietiging der Germaansche levenshouding, haar strijd werd als breekijzer gebruikt om de volksgemeenschap uiteen te wrikken. Van bezit van den enkeling, naar Latijnsche opvatting, werd zij de prooi van allen, naar marxistische moraal.

Herstel van het Germaansch karakter der volksgemeenschap beteekent voor de vrouw herstel in eer en waardigheid. Omgekeerd is voor de vrouw geen herstel in eer en waardigheid mogelijk, indien niet de organische orde naar voorvaderlijke Germaansche zede hersteld wordt.

Ook in de opvattingen omtrent den arbeid treedt de Germaansche levenshouding aan den dag. Ook hier is deze levenshouding die van den boer.

Het boerengezin is een arbeidsgemeenschap. De hoeve is niet eigendom van den boer, maar behoort aan het geslacht. Het is de familie in den uitgebreidsten zin, die de hoeve bewoont en het land bebouwt. In vele gevallen wonen de ouders van den boer nog op de hoeve; daarop is bij de bouwwijze gerekend.

Wellicht woont ook nog een ongehuwde broer of zuster van den boer op de hoeve. Er is personeel: een schaapherder of varkenshoeder, een knecht voor de paarden, een meid voor de koeien. Zij eten met het gezin aan de gemeenschappelijke tafel; zij maken deel uit van het gezin, waarmee zij den dagelijkschen arbeid en alle lief en leed deelen. De vrouw houdt een wakend oog op de meid, zooals zij op haar dochters let. Hier is een kleine gemeenschap van volksgenooten, die samen leven en arbeiden; waarin elk zijn taak en verantwoordelijkheid heeft, zijn van ouds overgeleverde rechten en plichten en zijn eer bezit.

Deze verhouding beheerscht ook de stedelijke samenleving. De ambachtsgenooten sluiten zich aaneen tot een gilde: men schept een orde gelijk die, welke de verhoudingen tusschen de dorpsgenooten beheerscht. In elke werkplaats arbeidt de meester met gezellen en leerlingen. De gezellen ontvangen tegelijk hun voortgezette opleiding; de leerlingen leeren de beginselen van het vak. Arbeidstijd en loon zijn door het gilde vastgesteld, onder goedkeuring door de overheid. De verhouding tusschen meester, gezellen en leerlingen wordt verder door de gilde-traditie en de gildewet bepaald. Inwonende gezellen en leerlingen nemen den maaltijd met het gezin van den meester. Deze is niet „werkgever" of „ondernemer" in liberaal-kapitalistischen zin, maar **leider van een werkgemeenschap.** Hij heeft zijn vakbekwaamheid moeten bewijzen door het afleggen van een meesterproef voor de overlieden van het gilde, voordat hij meester werd, en zelfstandig mocht werken met gezellen. Het gilde ziet toe, dat hij „eerlijk" is, een man van eer. De werkstukken, die de werkplaats verlaten, worden door de keurmeesters van het gilde gekeurd.

De meester is waarlijk leider van den arbeid: hij is deskundig en verantwoordelijk. De verhoudingen tusschen de bedrijfsgenooten in de werkplaats en tusschen de meesters onderling worden geregeerd door eer en goede trouw naar oude zede — wie daartegen zondigt, schendt de ambachtseer; hij geldt als „oneerlijk" en wordt uitgestooten.

Deze verhoudingen voldoen aan de Germaansche opvattingen omtrent hetgeen behoorlijk is: het gevoel voor onafhankelijkheid, voor eer en goede trouw van den Germaanschen mensch wordt er door bevredigd. Geen uitbuiting van den eenen volksgenoot door den anderen — of erger: door volksvreemden —, geen menschenexploitatie om winst voor enkelen. Niet het geld heerscht, maar de eerlijke arbeid en de goede trouw.

Elke werkplaats, elk bedrijf is een eenheid van samen arbei-

dende volksgenooten, wier samenwerking juist berust op het bewustzijn, volksgenooten te zijn. Het gilde omvat alle ambachtsgenooten, die zich een organische eenheid gevoelen, onderdeel der stadsgemeenschap. Het regelt zijn eigen inwendige aangelegenheden onder toezicht van het stadsbestuur; het houdt zichzelf en de tradities van het ambacht in stand. Het vertoont een treffende overeenkomst met de boersche dorpsgemeenschap, waar het de gildebroeders steunt bij ziekte en dood.

De gezamenlijke gilden vormen de stad. De stad is de grootere rechtsgemeenschap, waarin de gilden de organische onderdeelen zijn. De gilden zijn ook de eenheden der stedelijke weermacht, die bij gevaar de stad verdedigen onder leiding hunner overlieden, gekozen uit de meest gezaghebbenden van het gilde.

In heel de stedelijke samenleving heerscht een organische orde, die uit den volksaard zelf geboren is en door het rechtsbewustzijn van het volk wordt gedragen. De Germaansche mensch schept zich ook in de stad de cultuurvormen die bij zijn levenshouding passen en deze tot uitdrukking brengen.

Deze orde wordt verstoord door het binnendringen van opvattingen, die uit een vreemde levenshouding voortspruiten, die de Germaansche levenshouding ondermijnen en tenslotte vernietigen. Met de ondermijning der Germaansche levenshouding gaat de ondermijning der daarop berustende maatschappelijke orde gepaard. De productie op bestelling, dus naar behoefte, wordt vervangen door de productie voor den verkoop. De kapitalistische geest doet zijn intrede; de meester wordt ondernemer; de leider der arbeidsgemeenschap wordt werkgever; de bedrijfsgenooten worden loontrekkende werknemers, tenslotte loonslaven.

Tegenover toenemende geld- en winzucht der ondernemers staat toenemende wrevel en wantrouwen bij de knechts en arbeiders, die zich geëxploiteerd voelen. Het bedrijf, dat een eenheid behoort te zijn, wordt een strijdperk. Uit de bedrijven slaat de klassenstrijd over naar het maatschappelijk en het staatkundig leven; de geheele volksgemeenschap wordt ondermijnd en verscheurd; de liberale en marxistische maatschappij is geboren.

De geest, die het kapitalisme geboren deed worden, maakt zich ook meester van de leiding bij het verzet tegen het kapitalisme en voleindigt den burgeroorlog, die de Germaansche volken uiteenscheurt en tot een gemakkelijke prooi maakt voor alle volksvreemde belagers en parasieten.

Het herstel der volkseenheid en de wederopbouw eener volksgemeenschap, die alle volksgenooten beschermt, kan slechts plaatsvinden door de oorzaken der verscheurdheid in den

wortel uit te roeien. Dit beteekent: herstel dier organische orde, die aan de aangeboren levenshouding van den Germaanschen mensch beantwoordt. Geen lapmiddel, geen „overbrugging" der bestaande kloven door een Latijnsch fascisme, d.i. een nationaal syndicalisme, dat het economisch kapitalisme en daarmee den kapitalistischen geest laat voortbestaan, kan ooit een Germaansch volk zijn volkseenheid teruggeven. Uitgangspunt kan slechts zijn het herstel van verhoudingen, die aan de Germaansche levenshouding beantwoorden, in de kleinste organen en de kleinste gemeenschappen van volksgenooten en vandaar uit tot in de hoogste organismen.

In het bedrijf zelf dient de zuivere verhouding hersteld te worden. Het bedrijf dient opnieuw een eenheid te worden. Voor de „onderneming" naar liberaal-kapitalistische opvatting, eigendom en winstmiddel van den „ondernemer", dient in de plaats te komen het bedrijf als organische eenheid van volksgenooten. **Naar Germaansche opvatting is het bedrijf niet een technisch-economische, maar een sociale eenheid.** Bedrijf wil niet zeggen: kapitaal, rendabel gemaakt door gehuurden arbeid; maar: gemeenschap van volksgenooten tot gezamenlijken arbeid ten dienste van het geheele volk, onder aanwending van kapitaal.

De bedrijfsgenooten worden bij den arbeid geleid door den leider, die eigenaar van het bedrijfskapitaal kàn zijn, zonder dat dit zijn verhouding tot het bedrijf en de bedrijfsgenooten in eenig opzicht wijzigt. Hij ontleent zijn bevoegdheid om een bedrijf te leiden uitsluitend aan zijn bekwaamheid en algemeene geschiktheid. Hij behoort „eerlijk" te zijn: een man van eer, gelijk de bedrijfsgenooten eerlijk behooren te zijn. De verhoudingen in het bedrijf worden bepaald door bekwaamheid en verantwoordelijkheid. Gelijk de leider aan de volksgemeenschap verantwoordelijk is voor het bedrijf, is elk der bedrijfsgenooten aan den leider verantwoordelijk voor zijn onderdeel. Eer en goede trouw beheerschen de samenwerking: op ernstige aantasting van de eer of de persoonlijke waardigheid van een bedrijfsgenoot behoort verwijdering uit de bedrijfsgenootschap te volgen.

Alleen herstel van de volkseigen opvattingen en verhoudingen in het bedrijfsleven kan het herstel van de eenheid der volksgenooten te weeg brengen. De huidige verscheurdheid is niet in de eerste plaats het gevolg van de materieele achteruitzetting en ontrechting van een groot deel der volksgenooten, maar van de verstoring der levensvoorwaarden van den Germaanschen mensch. Hoe meer de liberaal-kapitalistische verhoudingen in staat en maatschappij strijden met het levensgevoel, dat den

smadelijk „arbeider" genoemden volksgenoot ingeboren is, hoe meer zijn wrevel en ontevredenheid toenemen. Geen hooger loonen zijn in staat — gelijk het volksvreemde marxisme doet voorkomen — deze gevoelens te veranderen. Wat den „arbeider" steekt en hem het gevoel geeft, onterfd te zijn, dat is dat men hem in levensverhoudingen heeft gedwongen, die tegen zijn Germaansch levensinstinct ingaan. Hij voelt zich naar afstamming en geest volksgenoot — meer volksgenoot vaak dan zijn „werkgever", — maar men behandelt hem als een volksvreemde, als slaaf. Men ontneemt hem de mogelijkheid naar zijn aard te leven; men onthoudt hem gezond en krachtig voedsel; men sluit hem op in smerige stinkende fabrieken, in slechte kazernewoningen en gore „arbeidersbuurten", terwijl zijn Germaansche ziel hunkert naar de open lucht, naar innige aanraking met de natuur. Zijn levensinstinct dringt hem tot sociaal leven, tot de harmonische orde in een gemeenschap van volksgenooten, maar men laat hem als eenling staan in het woelige leven der groote stad, waardoor hij zijn kinderen voortijdig ziet bederven en ten onder gaan. Voor hem niet de fierheid, geacht te leven in een gemeenschap, waarin zijn geslacht sinds eeuwen thuishoort, waarin hij zijn zoons kan binnenleiden, die zijn naam met eere verder zullen dragen. Voor hem slechts een leven van de hand in den tand, met de eeuwige dreiging van werkloosheid en ondergang van zijn gezin. Is het wonder, dat hij norsch en onverschillig is, wanneer hij niet leven kan naar de levenswetten van zijn ras?

Tegenover dezen geestelijken nood van den arbeider past noch het neerbuigend medelijden van den liberaal, noch de christelijke naastenliefde. Hier past slechts rechtvaardigheid: Germaansche wil tot recht en goede trouw. Herstel van Germaansche opvattingen en Germaansche levenshouding in de volksgemeenschap is noodig, volkomen uitroeiïng van alle volksvreemde opvattingen.

Het nationaal-socialisme is een Germaansche revolutie, die de Latijnsche revolutie van 1789 te niet doet.

De geschiedenis van ons volk is in hoofdzaak de meer of minder bewuste worsteling om de levensvormen, die bij zijn ingeboren aard passen. Het Nederlandsche volk is een grensvolk. Wonende op den rand van het door Germaansche volken bewoonde deel van Europa, zag het zijn eigen cultuur steeds bedreigd door de agressieve Latijnsche cultuur. Hoewel vrijwel geen der Germaansche volken er in geslaagd is zich hiervan geheel vrij te houden, heeft het Nederlandsche volk wel in 't bijzonder van overwoekering zijner cultuur door vreemd cultuurgoed te lijden gehad. Doordat de Germaansche Franken, tot het Chris-

tendom overgegaan, zich geroepen achtten hun nieuwe wereldbeschouwing met het zwaard aan de naburige Germaansche stammen op te dringen, werd de door hen tegelijk met het Christendom overgenomen Latijnsche cultuur verbreid, die op de onderworpen volken een ontbindenden invloed had. Hetzelfde verschijnsel deed zich voor, dat ook in de koloniën op te merken is: dat de inheemsche maatschappij wordt ondermijnd en gesloopt door het binnendringen van vreemde denkbeelden, die de koloniseerende staat meebrengt.

De vorming van het reusachtige Frankische rijk gaf het aanzijn aan het feodale stelsel, dat op den duur den vrijen Germaanschen boer tot hoorige of lijfeigene maakte. De Frankische, Fransche, d.i. Latijnsche cultuur werd die der heeren; de Germaansche cultuur van het volk gold als minderwaardig en onbeschaafd. Opklimming op de maatschappelijke ladder kon slechts gekocht worden door verraad aan eigen volk en eigen cultuur — in Vlaanderen is het in veel opzichten heden nog zoo.

Noord-Nederland heeft tot heden met de wapens dezen strijd weten te winnen. Cultureel duurt ook voor ons deze strijd nog voort, want nog altijd geldt ook bij ons „fransch" als „deftig". Nog steeds heerscht bij de tegenwoordige leidende kringen van ons volk een groot gebrek aan stambewustzijn. De voorbeelden hiervan liggen voor het grijpen. Zoo hebben wij het nog niet lang geleden beleefd, dat onder invloed van radicale, fransch georiënteerde democraten en latijnsch georiënteerde geleerden een nieuwe spelling is ingevoerd, die geen ander doel heeft dan in ons volk het bewustzijn te dooden, dat het een Germaansch volk is en zijn taal een Germaansche taal.

De Germaansche levenshouding, die op elk cultureel gebied den doorslag geeft en het karakter bepaalt, uit zich ook op het terrein van den staat.

De Germaansche volken kenden het begrip „staat" aanvankelijk niet. Het ontstaat bij hen eerst vrij laat onder den invloed van Romeinsche rechtsbegrippen, welke weer door Oostersche opvattingen zijn beïnvloed. De Oostersche opvatting van den vorst als vergoddelijkt alleenheerscher, onbeperkt gebieder over leven en dood van een volk, dat uit louter slaven bestaat, deed in den keizertijd in het Romeinsche rijk zijn intocht.

De machtsvolkomenheid van deze gezagstheorie was zeer aantrekkelijk voor de middeleeuwsche feodale landsheeren, die er een middel in zagen om zich van hun volk onafhankelijk te maken. Hun in het romeinsche recht geschoolde juristen en kanseliers ontleenden aan de Romeinsch-Oostersche gezags- en

staatsleer de argumenten, waarmee hun heer de hem beperkende Germaansche rechtsopvattingen kon ter zijde schuiven. De positie der middeleeuwsche landsheeren toch was een geheel andere dan die van den Romeinschen keizer of den Oosterschen potentaat. Zij hadden niet te maken met een volk van slaven, maar met een streng geordende maatschappij, waarin de maatschappelijke standen hun door den landsheer plechtig bezworen rechten hadden. De feodale landsheer der middeleeuwen had in veel opzichten de positie van een Germaansch stamhoofd behouden. Hij was leider, zij het dan erfelijk leider; voor willekeur zijnerzijds was geen plaats. Verbrak hij den door hem afgelegden eed door schending der volksrechten, dan was de vertrouwensband tusschen het volk en hem verbroken en verviel de gehoorzaamheidsplicht der onderdanen. Op dezen grond werd ook Philips V in 1581 door de Staten afgezworen.

Deze verhouding nu trachtten de landsheeren ten eigen bate te wijzigen, door de Romeinsche staatsopvattingen in de plaats te schuiven voor de Germaansche.

Geleidelijk vond deze ontwikkeling plaats. Wij zien in Holland een voorbeeld hiervan in den beroemden Floris V, dien onze liberale geschiedschrijving en onze schoolboekjes voorstellen als een soort liberalen democraat, een verlicht vorst, „der keerlen god". In werkelijkheid deed hij, wat Philips V trachtte te doen: hij trachtte onder schending van het door hem bezworen Germaansche recht zijn eigen macht wederrechtelijk uit te breiden en liet door zijn rechtsgeleerden Romeinsche staatstheorieën verkondigen om dit goed te praten.

Wij zien in de latere middeleeuwen steeds duidelijker de voorbereiding van het vorsten-absolutisme uit de 17e en 18e eeuw optreden.

Met het toenemen van de macht der feodale landsheeren vormt zich bij hen het streven, een sterke dynastie te stichten en gebruiken zij meer en meer de macht van hun vorstelijke waardigheid om de belangen van hun geslacht in de eerste plaats te behartigen.

De absolute vorsten der 17e en 18e eeuw voeren zuivere dynastie-politiek. De volkeren worden bezittingen der dynastieën; door erfenis gaan heele volkeren van het bezit van het eene vorstelijke huis over in dat van een ander. Zoo worden de Zuidelijke Nederlanden van bezit der Spaansche Habsburgers bezit van den Oostenrijkschen tak van het Habsburgsche huis. Spanje zelf komt door erfenis in het bezit der Fransche Bourbons. De vorst van Hessen verkocht zijn onderdanen eenvoudig per regiment als soldaten aan wie goed voor het geld was.

Het vorstelijk staatsabsolutisme vindt zijn meest volmaakte uitdrukking in de woorden van Lodewijk XIV: De Staat, dat ben ik.

De staat wordt verpersoonlijkt in den absoluten vorst. Het staatsgezag is het machtsapparaat, dat den absoluten vorst ter beschikking staat om zijn wil aan zijn onderdanen op te leggen. De belangen van het volk tellen niet mee, het volk bestaat zelfs voor den staat niet meer: de staat kent alleen de bevolking, de inwoners.

In Nederland is deze ontwikkeling gestuit door de afzwering van Philips V. De Staten, de oude volksvertegenwoordiging uit het landsheerlijk tijdperk, toen nog Germaansche rechtsopvattingen heerschten, treden in de plaats van den landsheer en worden souverein. Zij worden weldra een college, dat uitsluitend uit een bepaalde kaste, de regenten, wordt samengesteld.

Ook in Nederland is dan van de Germaansche rechtsopvattingen niet veel meer over. De vrije eigengeërfde boerenstand is, tengevolge van het leenstelsel, grootendeels verdwenen. De invloed der gilden was eveneens grootendeels gebroken door de stedelijke, kapitalistisch denkende regentenkliek. De regeeringsvorm beantwoordde in geen enkel opzicht meer aan de Germaansche opvattingen omtrent de organische orde, die in maatschappij en staat behooren te heerschen. De invloed van het Romeinsche recht nam steeds toe.

In Nederland werd zoodoende het staatsgezag het machtsapparaat, waardoor een veile en corrupte, verfranschte regentenkliek zichzelf handhaafde en het volk uitbuitte.

Na het tusschenspel der Bataafsche republiek naar Fransch model en de inlijving bij Frankrijk volgde het herstel der Oranjes, thans niet meer als dienaren der Staten, maar als dragers van de Kroon van het koninkrijk der Nederlanden. Werd aanvankelijk de oude regentenmacht in feite in veel opzichten hersteld, weldra kwamen kapers op de kust. Rijkgeworden liberale ondernemers, handelaren, advocaten en industriëelen zochten zich door verdere ontwikkeling van het parlementaire stelsel van de staatsmacht meester te maken, om die ten eigen bate te gebruiken. Zoo wordt na 1830 de staat het machtsapparaat, waarvan een kleine groep van bevoorrechten — thans niet meer bepaald door geboorte, maar door bezit — zich bedient om het volk uit te buiten. Deze toestand leidde tot verzet van de door de liberalen verdrukte volksgroepen, die eveneens van het parlementaire stelsel gebruik gingen maken om tot machtsvorming en daarmee tot verovering van een deel van de staatsmacht te komen. Zoo ontstaat het democratisch-parlementaire stelsel, waarin georganiseerde benden van beroepspolitici om de staatsmacht strijden

ten einde elk op hun beurt en veelal naar onderlinge afspraak de staatsmacht ten bate van zich zelf en eigen aanhangers te gebruiken.

Van het Nederlandsche **volk** is hierbij even weinig sprake als in den tijd van de absolute regentenmacht.

Door deze historische ontwikkeling is de houding van het volk tegenover den staat afwijzend geworden. Ons volk heeft door ervaring geleerd, in den staat een macht te zien, waarvan men weinig goeds te wachten heeft en die men het best kan ontwijken. Van den staat komt niets dan onbegrepen dwang en willekeur; in het beste geval slechts bureaucratie en welmeenende ondeskundigheid.

Vandaar de algemeene afkeer van den staat, van welken men slechts volksvreemd staatsabsolutisme verwacht. En inderdaad heeft het staatsgezag naar Romeinsch-rechtelijken trant en bezield door een onvolkschen, latijnschen geest, over de Germaansche volken van West-Europa slechts onheil gebracht.

Dat Latijnsche staatsabsolutisme schiep ook een privaatrecht vol Romeinsch-rechtelijke opvattingen, die in strijd waren met het Germaansche volksrecht. Hierdoor ontstond een verwijdering tusschen het recht, dat door den rechter werd toegepast en het rechtsgevoel van het volk. De eenzijdige Romeinsche bezitsbescherming b.v. was geheel in strijd met het Germaansche rechtsbewustzijn van ons volk, dat de eer en de persoonlijkheid van den volksgenoot bovenal stelde. Ontzaglijk veel leed en ellende is over ons volk gebracht door deze invoering van het kapitalistische Romeinsche en daarop wortelende Fransche recht. Jaren van strijd zijn noodig geweest, alvorens de meest ergerlijke wetsbepalingen gewijzigd zijn en veel is tot op heden niet verwijderd uit ons recht, wat verdient te verdwijnen.

Ook in dit opzicht zag ons volk in den staat en zijn recht slechts een macht, die tegen de rechtsovertuiging van het volk inging en tot verdrukking diende.

Naar Germaansche rechtsopvatting is de staat het machtsapparaat, dat door het georganiseerde volk geschapen en gedragen wordt en dient om de levensbelangen van het volk naar binnen en naar buiten krachtig en doelmatig te beschermen.

Het volk is er niet voor den staat, maar de staat is er voor het volk.

God schiep de volkeren, de volkeren vormen de staten.

Het volk is een organisme, de staat een mechanisme.

Elke Germaansche staat kan slechts gedragen worden door een gezond volk, dat inderdaad nog een levend organisme is, waarin de levenswetten der Germaansche volken belichaamd zijn. In plaats daarvan zien wij thans den absoluten staat der regentenpartijen heerschen over een door individualisme en partijzucht uiteen gereten massa.

Wat zich thans als „wettig gezag" aandient is in wezen volkomen revolutionnair: het is de belichaming van volksvreemde, latijnsch-revolutionnaire staatsopvattingen. Het is onwettig, omdat het in strijd is met het Germaansch karakter van ons volk, met de Germaansche levenswetten en de Germaansche rechtsovertuiging van ons volk.

Dat ons volk beseft, dat het met willekeur te doen heeft, blijkt uit het feit, dat dit stelsel in het volk geen waarlijk gezag meer geniet. Het blijkt ook uit de toenemende verwildering en het veldwinnen van het communisme — alles uiting van het gevoel bij het volk, dat dit stelsel zedelijk afgedaan heeft. Het beantwoordt niet aan het meest elementaire Germaansche rechtsgevoel van ons volk en wordt daarom als een volksvijandige macht beschouwd, welke men behoort te bestrijden.

Wat wij thans meemaken is een soort guerilla van het volk tegen den staat, waardoor deze uiteindelijk wordt gesloopt. Geen gewelddadige gezagshandhaving door van het volk vervreemde gezagsdragers, geen hysterisch gekraai van partijgangers der politici over het „wettig gezag" vermag dit sloopingsproces te stuiten.

Het streven van het nationaal-socialisme is daarom gericht op herstel der wettige verhoudingen; d.i. van verhoudingen, welke in overeenstemming zijn met de levenswetten en de rechtsopvattingen van ons volk en daarom innerlijk gezag hebben. Alleen maatschappelijke en staatkundige levensvormen, die in overeenstemming zijn met de natuurlijke levenshouding van ons volk als Germaansch volk, die dus in het rechtsbewustzijn van het volk leven en door de algemeene rechtsovertuiging worden gedragen, zijn duurzaam en heilzaam.

Daarvoor is noodig het herstel van de organische **orde** in staat en maatschappij; daarvoor is noodig **tucht,** d.i. herstel van het leidersbeginsel in staat en maatschappij en herstel van trouw en vertrouwen tusschen leider en volksgenooten en tusschen de volksgenooten onderling. Daarvoor is noodig de **solidariteit** van alle volksgroepen door herstel der organische beroepsstanden.

Alles wat daarbij in den weg staat, zooals de kapitalistische

mentaliteit en de volksvreemde invloeden die het staatkundig en economisch leven beheerschen, moet worden uitgebannen.

De taak van den staat in een Germaansche volksgemeenschap is niet te overheerschen, maar te leiden. Het volk, het levende organisme, moet door den staat worden beschermd, niet doodgedrukt. Daartoe dient de staat sterk te zijn: sterk door goede leiders en door een achter hen staand, hen vertrouwend en dragend volk. Het volk dient in den staat zichzelf te kunnen zien, wil het den staat in het hart kunnen dragen; het moet in den staatswil de uitdrukking van zijn eigen levenshouding en rechtsbewustzijn kunnen zien en door den staat zijn levensbelangen beschermd voelen. Is dit niet het geval, dan drukt òf op den duur de staat het volk dood (zooals thans), òf het volk tracht zich van den druk te bevrijden en ondermijnt den staat (zooals thans eveneens geschiedt).

Ons volk staat op een tweesprong. Overal in Europa ontwaken de volkeren en trachten zich te bevrijden van de gevolgen van de dynastieke politiek der Latijnsch-absolute vorsten, die de volken willekeurig versneden om hun staten af te ronden. Ook het Nederlandsche volk ontwaakt en ziet de gevolgen van eeuwen van Latijnschen invloed en overheersching in Nederland. Ook in Nederland valt een Germaansch volk te bevrijden en terug te voeren tot zichzelf.

In de komende jaren gaat het om bestaan of vernietiging van ons volk.

Geen volk, waarin nog eenig volksbewustzijn leeft, gaat vrijwillig ten onder. Het zoekt redding.

Deze redding kan niet langs zuiver mechanischen weg tot stand komen. Geen „sterke staat" of „sterk gezag" van Latijnsch-absolutistisch karakter is in staat ons volk op zijn weg naar den ondergang te stuiten — gered kan ons volk alleen worden door tot zijn eigen aangeboren levenswetten weer te keeren. De onderscheiding der rassen en volkeren is door den Schepper zelf gewild; volkeren en rassen, die zichzelf verloochenen en eigen levenswetten met voeten treden, houden op te bestaan. Zij kunnen slechts leven en gezond blijven, indien zij hun eigen levenshouding en levensrhythme in acht nemen en bewaren.

Orde, tucht en solidariteit onder de volksgenooten, en een krachtig staatsgezag zijn noodig voor ons volk.

Dit alles kan niet opgelegd worden; het moet komen door ontwaking van de door den Schepper in de natuur en in ons ras

gelegde krachten. Het volk, het levende Nederlandsche volk moet het uit eigen ziel voortbrengen.

De orde zal Germaansche, d.i. organische orde moeten zijn; de tucht Germaansche tucht, waarbij naar het getuigenis van Tacitus goede zeden meer kracht hebben dan elders wetten; de solidariteit Germaansche gemeenschapszin, door eer en goede trouw gedragen.

Het staatsgezag zal Germaansch staatsgezag moeten zijn, door in het volk wortelende leiders uitgeoefend en door het vertrouwen van het volk gedragen.

Want ons volk is een Germaansch volk en al wie dat tracht te verdoezelen heeft daarmee slechts één doel: ons volk van zijn oorsprong te vervreemden om het des te beter voor eigen doeleinden te kunnen gebruiken. Wie een volk van zijn aard vervreemdt en het zijn ras leert verloochenen, maakt het onzeker van zichzelf, doodt er het onfeilbaar instinct in, dat het waarschuwt voor dreigende gevaren.

De grondslagen der Germaansche levenshouding hebben wij gemeen met de vele andere Germaansche volken van Europa: met Engelschen en Zweden, Noren en Duitschers, Zwitsers en Denen.

Deze grondslagen zullen echter Nederlandsch bepaald moeten zijn. In onze eigen, zoo rijke historie zullen wij de richtlijnen kunnen vinden om de vormen te scheppen, die passen bij ons Nederlandsch volkskarakter. Wij zullen er ook voorbeelden in kunnen vinden, die ons waarschuwen voor de fouten, die ons volk nadeel hebben berokkend, en er de invloeden in kunnen onderscheiden, die het op den ondergang en de verslaving van ons volk hebben toegelegd.

Want het begin en het einde van het nationaal-socialisme, dat is het Nederlandsche volk; het geheele volk; niets dan het volk.

